

opusdei.org

Benedikto XVI žodis jaunimui

Kaip puoselėti draugystę su Kristumi? Kas kasdieniniam gyvenimui suteikia džiaugsmo? Ko reikia, kad ryžtingai apsispręstume?

2007-04-12

Dievo draugai

Apaštalai buvo Jėzaus bendražygiai, Jėzaus draugai. Jų kelionė su Jėzumi buvo ne vien paprasta kelionė iš Galilėjos į Jeruzalę, bet ir dvasinė kelionė, kurios metu jie įtikėjo Jėzų,

nors buvo nelengva, nes jie buvo tokie patys žmonės, kaip ir mes.

Bet kaip tik dėl to, būdami Jėzaus bendražygiai, Jėzaus draugai, toli gražu ne lengvoje kelionėje Jį įtikėję, jie yra ir mūsų vadovai, padedantys pažinti Jėzų, Jį mylėti ir Jį tikėti. (Kreipimasis į tikinčiuosius, 2006 m. rugpjūčio 9 d.)

Pilypas: artumas su Jėzumi

Įsivaizduokim, kad Pilypo Natanaeliui išstartas kvietimas „Eik ir pasižiūrėk!“ yra skirtas ir mums. Apaštalas mus ragina artimiau pažinti Jėzų. Draugystei, tikram kito žmogaus pažinimui, reikia artumo, iš dalies dėl jo ji ir išsilaiko.

Be to, nepamirškime, kad, kaip rašo Morkus, Jėzus „paskyrė Dvylika, kad jie būtų kartu su juo“ (Mk 3:14); t. y. jie su Juo gyveno ir iš Jo ne tik mokėsi elgesio, bet visų pirma sekė Jo pavyzdžiu. Juk tik šitaip gyvendami

kartu su juo jie Jį pažino ir galėjo skelbti Jo žodį.

Taip pat ir Pauliaus laiške Efeziečiams skelbiama, kaip svarbu „išmokti apie Kristų“ (Ef 4:20): vadinasi, svarbu ne tiek klausytis Jo mokymų ir žodžių, kiek pažinti Jį patį, Jo žmogiškumą ir Jo dieviškumą, Jo paslaptį ir grožį.

Jis ne tik mūsų Mokytojas, bet ir Draugas, netgi Brolis. Kaip mums Jį artimiau pažinti iš taip toli? Tikrąjį Jėzaus Kristaus veidą mums padės atrasti artumas, pažinimas ir bendravimas. Būtent tą mums primena apaštalas Pilypas. Tad Jis mus kviečia „eiti“ ir „pasižiūrėti“, t. y. diena iš dienos klausytis, priimti Jo kvietimą ir gyventi drauge su Juo. (Kreipimasis į tikinčiuosius, 2006 m. rugsėjo 6 d.)

Jaunimas ir pareiga

- Šventasis Tėve, prieš metus su jaunu lankėtės Kelne. Pamatėte, kaip nepaprastai noriai jauni žmonės priima kitus, o jūs ir pats buvot kuo šilčiausiai sutiktas. Ar ateinančios kelionės metu tarsite žodį specialiai jaunimui?

- Pirmiausia noriu pasakyti, kad labai džiaugiuosi, jog yra jaunų žmonių, norinčių kartu išpažinti tikėjimą ir nuveikti gerų darbų. Jaunimas ypač linkęs daryti gera; tik pagalvokit, kiek jie apsiima savanorių darbų.

Pasisiūlyti pačiam spręsti šio pasaulio vargams – nuostabus poelgis. Galima juos raginti šiais žodžiais: „Pirmyn! Ieškokite progų daryti gera! Pasauliui reikia troškimo daryti gera, jam reikia tokio pasišventimo!“

O galima raginti ir kitaip: „Turėkit drąsos ryžtingai apsispręsti!“ Jauni žmonės yra labai dosnūs, bet susidūrę su rizika atsiduoti visam

gyvenimui, kad ir santuokai ar kunigystei, jie išsigąsta.

Pasaulis be atvangos keičiasi. Ar galiu jau dabar tvarkytis savo gyvenimą, žinodamas, kad ateity dar nežinia kas atsitiks? Ar tvirtai apsisprendamas nesuvaržysiu savo laisvės ir neužkirsiu kelio galimybei keistis?

Atgaivinkite drąsą, kad priimtumėte ryžtingus sprendimus: tik jie vieninteliai mums leidžia augti, eiti pirmyn ir siekti didelių gyvenimo tikslų. Šie sprendimai vieninteliai nesunaikina mūsų laisvės ir veda teisingu keliu. Ryžkitės šiam šuoliui apsisprendimo link ir gyvenkite visavertį gyvenimą. Būčiau laimingas, jei jie išgirstų šiuos mano žodžius. (Interviu, 2006 m. rugpjūčio 5 d.)

Ugdymas: drąsa priimti ryžtingus sprendimus

Teisingas ugdymas turi pažadinti drąsą priimti ryžtingus sprendimus, kurie šiais laikais laikomi žeminančiu jungu, varžančiu mūsų laisvę. O iš tiesų be jų neįmanoma augti ir siekti didelių tikslų, o ypač subrandinti meilės visu jos grožiu: šitaip įtvirtinsime ir įprasminsime savo laisvę.

Šis žmogaus uolumas ir tobulėjimas leidžia atsispirti silpnai ir iškreiptai meilei bei įsivaizduojamai laisvei, kuriai tereikia riboto proto išskaičiavimams ir gudravimams. Iš tikrųjų pasiryždami priimame tikrąją meilę ir tikrąjį žmogų, kokį jį sukūrė Dievas. (Kreipimasis į tikinčiuosius, 2006 m. spalio 19 d.)

Šventumo grožis ir turtingas jaunuolis

Šiandien šventaisiais siūloma paskelbti keturis Visuotinės Bažnyčios tarnus: Rafaelį Guizarą y Valenciją, Felipe Smaldoną, Rosą

Venerini ir Teodorą Guerin. Jų vardai visada išliks žmonijos atminty.

Į galvą ateina priešinga scena apie „turtingą jaunuolį“, aprašyta ką tik paskelbtame evangelijos variante. Šio jaunuolio vardas iki šiol nežinomas; jei jis būtų priėmęs Jėzaus kvietimą ir tapęs Jo mokiniu, Evangelistas būtų jo vardą užrašęs.

Šis atvejis leidžia užmesti akį į šio sekmadienio Žodžio liturgiją: jei žmogus pasitiki vien šio pasaulio turtais, jo neaplanco gyvenimo pilnatvės jausmas bei tikrasis džiaugsmas; ir atvirksčiai, jei tikėdamas Dievo žodžiu, jis atsisako savęs paties ir savo turtų dangaus karalystės vardan, akivaizdžiai daug ką praranda, bet iš tikrųjų visapusiškai apdovanojamas.

Šventieji ir yra tas vyras ar ta moteris, kurie džiaugsmingai ir dosniai atsiliepia į Kristaus kvietimą, viską palieka ir keliauja paskui Jį.

Kaip Petras ir kiti Apaštalai, kaip šventoji Jėzaus Teresė, kurią ir šiandien prisimename, kaip ir visa nesuskaičiuojama daugybė Dievo draugų, taip ir naujieji šventieji nuėjo šį evangelijos kelią, sunkų, tačiau mielą širdžiai, ir jau gyvendami žemiškąjį gyvenimą, lydimi išbandymų ir persekiojimų, gavo „šimtąkart daugiau“, o vėliau ir amžinąjį gyvenimą. (Homilija, 2006 m. spalio 15 d.)

Džiaugsmas tų, kurie tiki Dievą

Bet kaip galime tapti šventais žmonėmis, Dievo draugais?

Į šį klausimą pirmiausia galima atsakyti, kaip jais netapsim: kad taptum šventas, nebūtina atlikti neregėtus žygius ir darbus, nereikia turėti ir išskirtinės charizmas. O reikia štai ko: visų pirma, būtina klausytis Jėzaus ir nebijant jokių kliūčių Juo sekti. „Kas nori man tarnauti, tegul seka paskui mane: kur

aš esu, ten bus ir mano tarnas. Kas man tarnaus, tą pagerbs mano Tėvas“ (Jn 12:26).

Kas Jį tiki ir nuoširdžiai myli, kaip kviečio grūdas, nukritęs į žemę, tas pats sutinka atsisakyti savęs, nes žino, kad tas, kuris savo gyvybę nori išsaugoti tik sau pačiam, ją praranda, o tas, kuris atsiduoda kitiems, kuris jos atsisako, atranda gyvenimą (plg. Jn 12, 24-25).

Bažnyčios patirtis rodo, kad visi keliai į šventumą, nors ir vingiuojantys skirtingais takeliais, visada virsta Kryžiaus keliu, savęs atsisakymo keliu.

Šventųjų biografijose pasakojama apie vyrus ir moteris, kurie, paklusdami Dievo valiai, kartais susidurdavo su išbandymais, kęsdavo neregėtas kančias, buvo persekiojami ir kankinami.

Jie buvo uoliai pasišventę, „jie atėjo iš didžio sielvarto, – kaip skelbia Apreiškimo knyga. – Jie išplovė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio krauju“ (Apr 7, 14). Jų vardai įrašyti į gyvenimo knygą (plg. Apr 20, 12); jų amžinieji namai yra Rojus.

Šventųjų pavyzdys mus padrąsina eiti tuo pačiu keliu, pajusti džiaugsmą, kurį jaučia tikintieji Dievą, nes vienintelė tikra liūdesio ir nusiminimo priežastis žmogui yra gyvenimas toli nuo Jo.

Šventumas reikalauja nuolatinių pastangų, bet yra prieinamas visiems, nes jis nėra tiek žmogaus pastangų vaisius, kiek „švento, švento, švento“ Dievo dovana (plg. Iz 6,3). Antrajame skaitinyje apaštalas Jonas sako: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“ (1 Jn 3,1)

Tad pirmiausia mus myli Dievas, kuris per Jėzų mus pavertė savo įvaikiais. Visas mūsų gyvenimas yra Jo meilės dovana.

Kaip galima likti abejingiems tokiam didžiam slėpiniui? Kaip galima neatsakyti į dangiškojo Tėvo meilę gyvenant dėkingų jo vaikų gyvenimą? Per Kristų Jis mums įteikė save patį, kviesdamas su Juo užmegzti artimą ir gilų ryšį.

Todėl kuo labiau sekame Jėzumi ir išliekame su Juo susivieniję, tuo labiau žengiame į dieviško šventumo paslaptį. Pamatome, kad Jis mus be galo myli, ir ši meilė mus įkvepia mylėti ir savo brolius.

Mylint visada atsisakoma savęs paties, „netenkama savęs“ ir būtent taip tampama laimingais. (Homilija, 2006 m. lapkričio 1d.)

Jaunimas

Jaunimas nori pamatyti, ar Dievas yra ir ką jiems sako. Vadinasi, nepaisant visų šių laikų sunkumų, jie dar nepraradę šio noro. Be to, jiems netrūksta ir užsidegimo.

Todėl turime ypač stengtis išsaugoti šią liepsną, pasirodančią tokiomis progomis, kaip pasaulinės jaunimo dienos. Kaip tą padaryti? Šis klausimas mums kyla kasdien.(...)

Man atrodo, kad, viena vertus, vyskupui vadovaujant, reikėtų jaunimą įtraukti į parapijos veiklą, kad jis taptų tos parapijos gyvenimo varikliu; kita vertus, reikia šiam jaunimui rasti padėjėjų už parapijos ribų. Abu darbai yra vienodai svarbūs.

Jaunus žmones būtina paraginti vyskupijos veikla užsiimti ne tik parapijoje, bet ir už jos ribų, kad paskui grįžtę į parapiją pasidalytų patirtimi. Todėl reikia skatinti visas šios veiklos iniciatyvas.

Mano nuomone, šiais laikais labai reikalinga savanorystė. Labai svarbu, kad jaunimas galėtų rinktis, ką veikti, ne vien eiti į diskotekas; jiems reikia pasiūlyti tokios veiklos, kuri jiems pasirodytų reikalinga, ir kad jie pamatytų, jog gali padaryti gerą darbą.

Paragintas daryti gerus darbus žmonijai, vienam ar keliems žmonėms, jaunimas pajunta paskatą įsipareigoti ir atranda krikščioniškosios etikos, naudingo įsipareigojimo „kelį“.

Man regis, itin svarbu, kad jaunuoliai aiškiai matytų tų įsipareigojimų būtinybę, kad eitų dosnaus tarnavimo keliu dalydami pagalbą, įkvėptą Kristaus meilės, kad jaunimas pats ieškotų, kur pasisemti jėgų ir įkvėpimo. (Susitikimas su kunigais, Castelgandolfo, 2006/8/31)

Humoras

- *Kokį vaidmenį Popiežiaus gyvenime turi humoras ir nesuvaržytas bendravimas?*

- Nesu nuolat pokštaujantis žmogus. Tačiau manau, kad mano tarnystėje labai svarbu, netgi būtina įžvelgti ir linksmąją gyvenimo pusę, nepaversti visko tragedija.

Vienas rašytojas yra pasakęs, kad angelai skraido todėl, kad jie savęs pernelyg nesureikšmina. Galbūt ir mes taip save vertindami labiau pajėgtume skraidyti. (Interviu, Castelgandolfo, 2006/8/5)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/benedikto-xvi-zodis-
jaunimui/](https://opusdei.org/lt-lt/article/benedikto-xvi-zodis-jaunimui/) (2026-03-20)